

BLOGEM K DUŠEVNÍMU ZDRAVÍ 01. 05. 2021

Nějaký ty filozofický pindy aneb zamyšlení nad bytím a nebytím

Při příležitosti prvního máje jsem se rozhodla, že vás opět obšťastním svýma filozofickýma pindama (jak říkával kdysi můj otec). Dneska to bude jen takový malý zamyšlení nad mym bytím a nebytím. Je to s tvrdým y, takže budte v klidu, nikdo mě nijak nikdy netejral. Bych se ani nenechala, slíznul by to zpátky! Sice se na mě dá dříví štípat, ale všechno má svý hranice, že jo.

Přemešleli jste někdy nad tím, jakou cestu jste ušli? Ohlídlí jste se někdy zpátky za sebe a hodnotili to, co se odehrálo a proč vlastně? Ono to totiž není až tak běžný, že by se člověk babral ve svym životě. Prostě žije v jakymsi módu práce, domov, jídlo, záchod, rodina a tak pořád dokola...možná ten záchod bude na prvním místě...přeciž je to spolu s jídlem taková ta nejnižší ale nejdůležitější lidská potřeba, že.

Na začátku byla jedna malá a ustrašená holka

Ti, co mě sledují už nějaký ten čas ví, že jsem vyrůstala na vesnici asi jedenáct let. Dost se mi po ní stejská, páč asi 15 let bydlím různě po panelákových bytech a teď posledních 6 let v bytovce. Tudíž cíl je, vrátit se za čas zase do nějakýho baráčku nebo chaloupky...na svý dětství ráda vzpomínám. Na to, jak jsem se procházela po loukách za barákem, běhala s bráchou po ovocnejch sadech do tý doby, než nás bodnul nějaký hnusnej šršáň nebo vosá...jak jsem se učila jezdit na kole (naučila jsem se to až v osmi, vostuda!). Prostě takový bezstarostný vobdobí, kdy jsem se jen hrabala klacíkem v hlíně, stavěla z ní domečky a občas si vodřela kolena nebo si nasekla palec sekyrkou...**Tyhle vzpomínky hřejou u srdce a budou v něm navždycky...**

No a to je ta krásná část mýho příběhu. Protože jsme žili na samotě u lesa, dost jsme s mladším bráškou zvlčili. **Byli jsme takový ustrašený malí prckové.** Kdykoliv šel někdo kolem baráku, schovávali jsme se jako zvěř v keřích... Dnes na to vzpomínám s úsměvem a jsem ráda, že nejsem asociál :-)) i když... pořád preferuju svůj klid a velký počty lidí kolem sebe nemiluju...

Co ze mně jednou bude?

Každej z nás, co máme alespoň něco odžito, jisto jistě vzpomíná na období puberty, kdy od vás chtěli vědět, co z vás bude. **Já v tom měla dycky jasno, budu umělec, zasněnej, bláznivej, nekonvenční.** Prostě se ze mě nestane ovce, a to za každou cenu! Jenže tyhle představy se moc neslučujou s realitou. Umělci jsou často na mizině, když nejde na odbyt zboží a dojde inspirace. No, tak osud tomu chtěl a umělecká dráha návrhářky, malířky, sochařky, nebo grafičky mě nečekala... **Dostihla mě pragmatická stránka věci a skončila jsem někde, kde jsem vlastně nechtěla ani bejt.**

Mnozí z vás už ví, že jsem se dostala ani nevím jak - do zdravotnictví. Já duší umělec! **Víme, že ve zdravotnictví toho moc estetickýho není.** Takže taková zkouška ohněm trochu pro mě. No pobyla jsem tam nějaký čas, ale pak tělo i duše řekly STOP. Jedna éra skončila a začala druhá. Chaotická, depresivní, nic neříkající. Prostě jsem se zmítala ve svym vnitřním "bordelu" a nevěděla jak ho uklidit. A pak přišel do mýho života ON.

Když najdeš světlej bod, lásku svýho života, spřízněnou duši až do smrti smřtující

Po změní neúspěšnejch partnerskejch vztahů, neúspěšný kariéry umělce jsem se najednou dostala na křižovatku. To je tak, když si kecneš na prdel a musíš se prostě zamyslet nad svym vlastním životem. A v tom přišel ON, člověk, kterej mi nastavoval zrcadlo, kterej mi pomohl pochopit podstatu všeho, s čím jsem se trápila. **Nebyla to láska jako trám hned na začátku, spíš hluboký přátelství dvou stejně smýšlejících lidí.** No a s časem se z toho vyvinulo něco víc. Dneska jsme spolu šest let a budem se brát. Vážim si mýho muže, je to ten nejlepší člověk, kterýho znám. A už nechci nikdy jinýho. Prostě do smrti smřtující, v tom jsem dost konzerva.

Věci kolem tebe se nedějou jen tak, musíš se něco naučit

A ještě pár slov na závěr. **Pokud si myslíte, že všechno je jenom náhoda, zřejmě jste dost na omylu.** Podle mě prostě náhody neexistujou a všechno, co se kolem vás děje, **má hlubokej smysl.** Musíte se prostřednictvím toho něco naučit. Až pak se vás to pustí. Když se nepoučíte, bude se to opakovat. Mluvím jen z mý vlastní zkušenosti. tady je pár příkladů z mý životní cesty:

- Čas strávenej ve zdravotnictví mě děsně trápil, ale pak jsem si to tam zamilovala. Naučila jsem se moc věcí a hlavně jsem přestala bejt ta ustrašená holka. Kdybych se stala skutečně umělcem, asi by ze mě byl zakuklenej asociál, kterej by nesnášel lidi (což se mi teda stává i přesto - občas :-))
- Když jsem od chlapů přestala vehementně vyžadovat lásku, našla si mě prostě sama.
- Můj muž mě zavedl mezi lidi, hodně lidí a na to já nebyla zvyklá...kroutila jsem se jak

had...nakonec jsem ale otevřela srdce dobrým lidem, i když jsem nedůvěřivá a vyplatilo se. Nepřestávám bejt ale obezřetná. Hajzlové přes můj pomyslný práh nemůžou.

- No a pořád se zaměřím nad tím, co mě má naučit to, že bydlím v baráku, kde je všude kolem mě nějaký děcko a dělá bordel. Není prostě klidu nikdy. Postupně se totiž ve mě formuje myšlenka, že děti nikdy nechci... třeba taky osud?...nebo bůh ví.. Vy to nevíte? Možná je to prostě jen tím, že máme soudedy blbečky neohleduplný...(a propo nemám nic proti dětem...a velmi obdivuju matky a ostatně i otce, který to zvládaj...kloubouček vám dámy a pánové! asi to musí bejt někdy na palici)

No a to je konec dneska. Mějte prímovej první máj a líbejte se jako o život!